

Karel Funk

LÉČBA KVĚTINAMI

Můj přítel známý bylinkář říká, že ho může čert vzteky vzít, když vidí, jak lidi nakupují exotickou quaranu či podobné drahé úžasnosti, vychvalované reklamou, zatímco bez zájmu míjejí zrovna tak účinné pampelišky, kopřivy a podobně. Má pravdu. Honíme se často chtivě za exotickými preparáty, cvičeními a praktikami, které někdo doporučil a vychválil, aniž bychom si uvědomili, že je to s tím často jako s reklamou na mastičku k zarostení pleše: ta podle autorů zaručeně funguje, ale my musíme mít dostatek soudnosti k pochopení, že zaručeně nefunguje. Zde je ovšem výsledek brzy ověřitelný, u cvičení už hůře. Podaří-li se nám vytvořit si alespoň trošičku vnitřní samostatnosti, poznáme třeba, jak nám ty nejlepší meditačně ozdravné náplně strká sama příroda až pod nos - a to doslova: vůně, tvary a barvy květů jsou nekrásnějšími božími díly i léky, přímo zhmotnělymi. Ale to nás neupoutá, není to dost atraktivní, nehlásá to asi ani nějaký věhlasný učitel, který dělá přednášky, píše knihy a má metodu a jméno, nebo aspoň ašram. Alespoň malilinkatý ašrameček a malilinkaté plakátky a internetovou stráněčku - a když vynajde a vychválí novou jógu na uzdravování všeho či na spojení s Bohem třeba skrze přezvykovaní super extra speciál žvýkačky - 50 žvýknutí za minutu alespoň 30 minut 3x denně, bude to mnohým stačit. Ale nechme každému, ať jde kam touží a jak touží. Teď se opět vydáme do přírody.

Meditace může být i něco jednoduššího, než jak si podle učených návodů někdy představujeme a pak usuzujeme, že to nemá cenu ani zkoušet, stejně nám to nepůjde. Zapomeňme na to. Třeba si lehce uvědomme, jak krása, která se vylévá z kosmu, se prostřednictvím květů může vylít i na nás. Květy jsou zhmotnělá zvěst o nebeském životě. Jsou to klenoty nebes, nabídnuté člověku k povznesení. Posbírané prvky z nebeských velechrámů se střásají do hmotného projevu květu. Jejich prožitkem sytíme své astrální i éterické tělo (to je tělo životní, nositel zdraví) a sami se pak měníme v zahradu květů pestrého nitra. Musíme se ale dívat dlouho, ztišeně, soustředěně, pokorně a bez chtivosti. Květy nám pak poukazují k vytváření souladu všeho dění v našem životě i k tomu, abychom se aspoň trošičku stali složkou kosmického souladu. A odtud nenápadně plyne zdraví. Moc se o tom nepíše, není ani jak o tom psát. Tato kapitola se proto nezabývá ani známou terapií Bachovými květy, ani fytoterapií.

Nebeský život v květinách a jak ho vnímat

Květiny jsou našimi ozdravnými průvodci na Zemi. Na Boticelihu obrazu Primavera (Jaro) byste v okolí ústředních bohyní napočítali na pětset kvítků ve čtyřiceti druzích. Všechny jsou pečlivě až detailně vypracovány. Obraz tají mysterium proměny lásky muže a ženy od té nejnižší, nejvulgárnější až po její samu božskou podstatu. Květiny u tohoto děje proměny lidstva významně „asistují“. Na to už lidstvo zapomělo. Byly doby, kdy malíři pronikali hluboce k vnitřnímu životu květů a přenášeli tato mysteria na plátno. Patrně posledními z nich byli Marie Kubištová a František Drtíkol.

Vědělo se kdysi, jak se až do květů projevuje, jak nad námi šumí nebeský život trvalou hymnou souznění lásky, zdraví, moudrosti a harmonie. Prostoupíme-li se v soustředění krásou a vůní květů, může se nám prožitek rozšiřovat, až nás - zde stojící u tohoto květu - prostoupí svět nebeské něhy, lásky, blaženosti, harmonie a požehnání, které se rozlívá našimi těly. Ta se ozdravují jaksí sama od sebe, neduhy v nich slábnou a vypařují se jako sníh pod jarním sluníčkem. Nehledejme v tom žádné vysoké mystično či metafyzično, na okraj tohoto prožitku se dostáváme "obyčejným" vnímáním vůně a krásy, jen je třeba setrvat déle a hlouběji. Soustředěně - ale "jen tak", bez primárního chtění výsledku. Podobně jako krev napájí údy našeho těla fyzického, tak i láska květinových světů může prostoupit naše tělo astrální (cítivé, pociťující) i tělo éterické (životní, pránické), které je tím i léčeno. Je to pak ta nejčistší meditace, ba nejčistší bílá magie, tak jako pravá modlitba. Tak jako květy voní do okolí, žijme okolní bytostí tím, co v sobě máme nejlepšího. Nejlépe se uzdraví ten, kdo touží uzdravovat okolí!

Zdraví z květů neplyne náhodně. Vězte, že rostliny mají své skupinové - druhové duše v devachanské (nebeské) úrovni, kde sídlí jejich pravé duchovní vědomí. Tyto duše trvale sní boží lásku a vydechují ji. Svou podstatou jsou vkořeněny do duchovních světů. Jaká je povaha konkrétní skupinové duše, takové síly jsou pak vetkány i do hmotného těla všech květů toho druhu. A co to znamená pro naše zdraví? Vyvolali-li jsme určitými negacemi jim odpovídající chorobu, můžeme ji léčit protilehlými vlastnostmi příslušné rostliny - pokud si ovšem pro přijímání těchto vlastností rostliny vytvoříme v sobě prostor. I u bylinek právě na tom závisí, proč jednomu zázračně pomohla a druhému na tentýž neduh nezabrala.

Inspirace jednotlivých květů

Začneme obyčejnou nenápadnou **fialkou**. V duchovním světě za ní stojí překrásná duše. Mohla by svou silou léčit třeba tuberkulózu. Proč? Tato nemoc vzniká rozpálením hrudi výbušností, nenávisť, sexuální nevázaností a podobně. Lékem zde jsou opačné vlastnosti, jejichž nositelem je mj. i fialka: pokora, skromnost, něha, tichá laskavost. Ztišený pohled na květinu bez rozmrzelosti nad tím, že se nám to snad hned nedaří plně, nás může k povaze květiny přiblížit i bez návodu, co si u ní máme představovat. Nejsou v tom žádné čáry. Představujeme si meditačně třeba to, jaký je asi člověk, spřízněný se silami fialky. Vyjde nám, že je prostoupen duchovní jemností, moudrou ústupností, nenáročností, je obětavý, nedere se chtivě do popředí, nevyžaduje přílišnou pozornost, nečeká na odměnu, ale v ústraní šťastně pracuje pro dobro druhých či budoucích, až tím duchovně fialkově voní. Něha fialky očisťuje dechové orgány od žlučovitosti a vášnivosti. Není to jednoduché a logické? Možná byli takoví i Čeští bratři, kteří v tichu svých chaloupek tajně pracovali pro šíření zbožnosti a osvěty národa. Takovými ctnostmi si budujeme éterické útvary, rozpouštějící nastřádané negace ať už se začaly projevovaly formou nemoci, nebo jsou ještě kdesi v latenci. (Podle R. Steinera vznikla mohutná vlna tuberkulózy v důsledku závlasti a zášti proletariátu vůči bohatším a nenávisťnou touhou změnit svévolně běh světa, jak je k tomu podněcoval marxismus.) Můžeme takto neviditelně léčit i vhodnou imaginací. Vztekého, náruživého či brutálního partnera, příbuzného, kolegu atd. můžeme v představě zasypávat množstvím fialek, nechávat v nich jeho duši vykoupit, nasycit – tím nic nezkažíme, jen pomůžeme. Ale nečekejme hned zázračné úspěchy, tyto vlivy musí duši obalovat velmi dlouho. Kosmické proudy, kterými jsou květiny napájeny, mohou působit na naše vnější i vnitřní struktury. Přiblížme si na ještě několika dalších příkladech, jaké síly nám podle zasvěcenců mohou dát některé rostliny.

Zůstaňme ještě na jaře. "Obyčejnou" **sedmikrásku** (chudobku) nazývají Angličané „okem dne“ (daisy). Možná to souvisí s tím, že vyjadřuje hlubokou vnitřní moudrost. Je prvním pozdravem Země slunečním bytostem a ani mráz ji nezničí. Má vnitřní odolnost pravé duchovní moudrosti, prosté, Bohu oddané a Bohu důvěřující duše. Je naplněna silou sedmera léčivých ctností (protože všechny ctnosti jsou, jak známo, léčivé). Staří tyto síly ještě rozeznávali a názvy květin mnohdy proto poukazují na jejich základní síly. U sedmikrásky je to sedm krás, naplňujících nitro skupinové duše sedmikrásky. Nejzákladnější z nich je pokora. Proto ji prostý lid nazýval i chudobičkou, prostým kvítkem, pokorně vyrůstajícím u každé cesty. Rostla tak samovolně jako pokora z čisté duše, když je plně oddaná Bohu. Chápe jeho velikost a nekonečnost jeho lásky. Sedmikrásky jsou rozseté síly hvězd, jejichž světelné paprsky se dotkly Země, a pokorná láska Země jimi odpovídá slunečním paprskům a hvězdným záchvěvům. Jak inspirativní lék na honění se za drahými předměty, které nám tak často ubírá jak životní síly, tak čistotu a klid duše a tím tvoří podhoubí pro choroby. Ani nepotřebujeme fyzické výtažky v podobě pilulek, stačí klidný a soustředěný pohled a postupně se začneme danou květinou nechávat prostupovat, aniž bychom museli ovládat kdovíjak náročné meditační metody.

Velmi blízká a inspirativní nám může být **pelargonie**. Můžeme její květy nazvat květy radosti a rodinného štěstí. Jsou to zpívající duše, které oslavují neustálou činností tiché, skromné a oddané práce svého Tvůrce. Něžná duše pelargonie se vidoucím zjevuje jako rozkošná andělská hlavička smavého pohledu, věčně zpívajících úst, ze kterých se linou perlicí se tóny jasných skřívánčích trilků. Její oči jsou usměvavé s hladícími pohledy, laskajícími vše, na čem spočívá. Touží přinést všude, kam vnášíme její květy, požehnání, mír, radost a útěchu. Její hořící květy volají k úsměvu a prosí, aby duše člověka přijala radostné poselství o tvůrčí plamenné síle lásky. Duše pelargonie se stará o ty, kteří o ni pečují. Jsou to proto květy rodinného štěstí, pořádku, zdraví a mravnosti. Asi proto jimi tak rádi zdobíme naše okna, která pak dávají tušit radostný a čistý domov.

Tulipán vyjadřuje vnitřní moudrost - je saturnskou květinou. Dává dobrý dar jen tehdy, když se člověk snaží o duchovní život a o moudrost. Ta se jeví na zemi jako hloupost těm, kteří nechápou duchovní nadmyslové skutečnosti a pravdy. V jejich očích bývá chování duchovního člověka hloupé. Proto se někde tulipán vžil jako symbol hlouposti, což však neodpovídá duchovní pravdě. Jeho kalich symbolizuje otevřenou hlavu pro spojení s kosmickými silami. Tulipán podporuje chápání nadmyslových úrovní a dává i pomocnou sílu k vytrvalosti a pílí. Opět – jak snadná meditace: otevřme svá nitra tak jako kalich tulipánu bezpečným a nezátíženým vlivům shora, kde nevládne tíha, starosti, výčitky, ukřivděnost, nemoc. Začneme věřit moci a síle takovýchto imaginací a přesvědčíme se o jejich blahodárnosti. Jsou určitě bezpečnější než například účelové sugesce, které nám autoritativně předepíše některý psycho-opravář. Navíc to pro sebe uděláme sami od sebe a svou snahou a to má také svůj význam.

„Zvonková královnička“ – tak bývala popisována imaginace skupinové duše zvonků. Její nebeská krása je andělským zjevem. Má šat upředený ze samých bílých, růžových a fialových zvonků, které ustavičně vyhrávají zvonkovou symfonii. Zní tak tajemně a jemně, že se podobají zlatým hláskům éterických gnómů. Zvonky symbolizují toleranci a blahovůli a schopnost přizpůsobovat se okolí a harmonizovat všechny prvky života, do něhož jsou ponořeny. Probouzejí hudební nadšení a duchovní sílu sférické harmonie. Horské zvonky probouzejí intuici a posilují i duchovní sluch. Magické síly horských zvonků fialové barvy přinášejí protiváhu proti materiálním silám časného života a usnadňují chápání nadmyslového dění. Přinášejí zvláštní posvěcení Duchů hor. Musíme-li se učít třeba ke zkouškám, je meditace na zvonky oblažující a posilující protiváhou.

Obyčejný **vřes** obsahuje nejčistší marsické devachanské síly. Má hluboký magický účinek. I když má jen drobné kvítečky, přesto jsou krásně formované jako miniaturní kalíšky. Jsou i symbolem duchů lesa a lesních

víl, které se ukrývají v hlubokých lesích a nerušený ve svém tajemném klidu rády tančívají na mýtinách. Tyto víly milují vřes a proto je jasnovidci vídali s kytičkou vřesu u pasu. Mysticky vyjadřuje vřes věrnost lásky. Ochraňuje před zlými duchy dolní marsické úrovně, tedy před agresí, hněvem, vášněmi atd. Je dobrým kondenzátorem duchovních sil a proto i malá kytička postačuje k rozeznání zlých sil a přitahování magických sil dobrých. Proto se může používat i do svatyní a míst našich meditací a modliteb – nebo jinak řečeno – domů. Jejich síly vydrží dlouho.

Krajina by byla chudá bez **planých růží** u cest. Jsou mystickým květem rosikruciánského zasvěcení (ale nejen jeho). Jsou prarůží všech růží, symbolem pěti ran Krista a jeho trnové koruny. Každý plátek má srdčitý tvar. Její mystickou vůni vydechuje svůj svatý dech boží láska. Bělostná nebeská růže je královnou květin a nejušlechtlejší ze všech květin Země. Vnuká vznešenost a krásu horoucí lásky i tichou odevzdanost ke všemu tvorstvu. Tato šípková růže je prostoupena Kristovou krví všelásky a ohněm svatého Grálu. Je růží andělské pokory a odevzdanosti srdce Bohu. Bez pokory a úcty se nelze k Bohu přiblížit. Je prvním stupněm duchovního života, ale i stupněm posledním. Vždy nás může provázet šípková růže. Vdechováním její vůně se rozšiřuje naše duchovní hrud' a mystická síla všelásky vzněcuje plamen našeho srdce k nejvyššímu nadšení. Poznáváme, že cesta k nebesům vede před Golgotu sebeukřížování a překonání zla a nemoci duchovními ctnostmi – i když toto slovo často neradi slyšíme. Snad proto, že bylo a je tak zprofanováno rozdílem slov a činů. Květiny však v nás význam tohoto slova mohou oživit.

Růže a lilie se v mnohém doplňují. Jsou to však příliš obsáhlá mysteria na jednu kapitolku. Bělostné **lilie** odnepaměti inspirují k očistě a neposkvrněnosti duše a poté i těla. Naše nejtěžší zatížení bývá vetkáno do našich tuhých substancí. Jen to, co je v našem nitru egoisticky zatvrdlé, se může stát terčem stěel osudu či nepřátel. Osudovým zásahům sice můžeme na čas uhnout (například snadným „vyléčením“ nemoci bez vnitřní nápravy toho, co ji v naší povaze zapříčinilo), další zásahy však mohou být tím razantnější. Jedině postupné rozpouštění všeho osobnostního chtění, požadavků, představ atd., nabytí pokory před boží vůlí, rozpoznání, přijetí a následné odpařování všech vývoji překážejících substancí navozuje neosobní život a ten zhasí tíhu údělu. Nechme se prostoupit vonícím dechem lilí s voňavým poselstvím vnitřní nevinnosti a prostoty, které nám svou magickou silou pomohou přelamovat a rozměškovat naše ztuhlé povahové substance přes kolo osvobození. V člověku, který je již prostoupen mariánsko-gabrielskou čistotou, lehkostí a nevinností, nebude již nic, co by kladlo odpor při lámání na kole osudu. Pravá nevinnost, ke které inspiruje duše lilie, jednou natolik zvlátní a zeterizuje naše bytosti, že v nich již nebude nic, co by se dalo zlomit. Procházejme si proto naše vnitřní obsahy, co vše tomu ještě brání a jsme-li ochotni to na sobě změnit. Jistě, nic nelze naráz, ale nezapomínejme na boží pomoc. K tomuto rozvolňování a k této ohebnosti vůči nárazům je zároveň zapotřebí nezlomné vůle a pevné duchovní páteře.

Všimněme si i odlišnosti květin, kvetoucích v jednotlivých ročních dobách. S příchodem jara Země vydechla život a probudila se její duchovní podstata. Opět se neviditelně rozšiřují ovzduším krása, láska a nesmrtelné ideály. Proto je vše ještě křehké, při zemi. Příroda se postupně zkrášluje, rostliny otevírají první kvítky, tak jako se mají v člověku na jaře jeho života otevřít pod dotekem nebeského světla ideály a ctnosti. V jarním vzduchu proudí univerzální obrazy nebeských ideálů a nabízí se inspirace každému, kdo se snaží otevřít a přiblížit.

V plném létě přestávají zelené části rostlin růst, ale na jejich koncích zahoří zhmotnělý zážrak - posvátný oheň květu. Je jakoby snesen a utkán z mohutných a líbezných prostorů. Kosmičtí umělci používají ke tvorbě letních květů již mohutnější a smělejší vzmach než kterým byly vytvořeny droboulinké jarní kvítečky fialek nebo bledulek v čase, kdy se zemský povrch teprve probouzel. Zatímco jarní květy měly magickou léčivou moc (ta souvisí i se symbolikou léčivé Rafaelovy hole jarního vzkříšení), květy podzimu mají sílu působit k uvnitřnění kosmického proudu do našich niterných hlubin.

Proto nám třeba **astrý a jiřiny** mohou poskytovat duchovní posilu při skleslosti nebo zmírňovat naše rozrušení a stresy jako slunný podzimní den, ve kterém sice již víme, že brzy slunečné dny pominou, ale ještě se můžeme radovat z jejich měkké, byť melancholicky zastřené krásy a smířlivosti s osudem.

Zadumaná **chryzantéma** je ovládána Saturnem, pokud působí ve Štíru. Proto se používá jako symbol duchovní zralosti a spojení s nadsmyslovými silami. Symbolizuje koncentraci na duchovní život a meditaci o posmrtném životě. Její síly zasvěčují k poznání Pravdy a pomáhají k uklidnění myšlenek a k rozvaze, jež je potřebná hloubavému duchu. Usměňuje životní okolnosti, aby se člověk mohl věnovat duchovnímu rozjímání. Vážný a rozjímavý duch Saturnův zde působí mocnou inteligencí a mlčenlivou důstojnou krásou. Máme-li před sebou těžké problémy, je chryzantéma nadaná silou pomoci nám je klidně a s rozvahou řešit, aby vše odpovídalo zákonu a aby nás řešení neuvádělo do nových problémů. Je květem usmíření mocností osudu.

Nácvik léčení květinami

Metodu konkrétního léčení květinami či bylinkami si můžeme cvičením osvojit, naučíme-li se co nejživěji vytvářet si jejich elementály. Jak na to? Třeba si co nejživěji představíme, jak máme plnou dlaň malin (jahod, borůvek, šípků...), vždy ale jen jedno z toho). Kocháme se jimi zrakem, pak přivoníme. Představy jsou nutné co

nejživější, nejkonkrétnější. Je dobré to cvičit chvíli každý den, zkoušet si to na různých příjemných a povznášejících věcech, zejména květinách. Tím si vytváříme éterický model květu či plodu. Takto vypěstovanou éterickou vitalitou jej natolik oživíme, že jej můžeme poslat někomu, kdo to potřebuje.

Podářilo-li se nám někdy v horách třeba jen na chvíli pozorovat arniku a vcítit se do ní tak, že si ji dokážeme živě představit i s pocitem, který jsme z ní měli, můžeme si takto vytvořit jejího elementála a poslat někomu k hojení jeho ran. Arnika je v léčitelství i v homeopatii známa jako hojič ran, proto můžeme jejího elementála posílat někomu, komu se stal úraz, kdo je na operaci či po ní, nebo jen u zubaře.

Záleží-li nám na něčí domácí pohodě, vitalizujeme si takto třeba právě pelargonii a zasypáváme či obalujeme jí dotyčnou dvojici nebo rodinu.

Ženu s problémy ženských orgánů vduchu zasypávejme či koupejme v kontryhelu, na zlepšení něčích očí si co nejdříve představme kvítky světlíku lékařského a nechme jej přšet na hlavu dotyčného.

Do lánů levandule ukládejme v duchu toho, kdo potřebuje nervově posílit a zklidnit. Záleží na naší představitosti, nemusí to být lány či pole, třeba jen představa položení hlavy ke spánku do květinok – vida, a jsme u polštářků, které se někdy používají.

Slunečnice je jakýmsi transformátorem sil Slunce, je jím signovaná. Proto potřebuje-li někdo rozpouštět chmury, stíny, stesky či vzteky na duši, vezměme co nejsilněji vytvořenou, ba téměř zhmotnělou představu slunečnice a spojme s ní onoho člověka.

Skupinová duše šeríku vyzařuje a podporuje tichou a obětavou mateřskou lásku. Posílejme šerík problémovým nebo přepracovaným maminkám.

Plané růže a jejich vůně jsou léčivé téměř univerzálně, dokonce i proti černé magii.

Sami můžeme vycítit, že budeme-li třeba někoho s očními potížemi v imaginaci spojovat se světlíkem lékařským, třeba opět tak, že jej na dotyčného necháme přšet plnými náručemi, může být i toto blahodárné. Léčí to totiž prvotně příčinu choroby.

A což někoho posadit v představě do lánů vonících lilií? Jsou pravzorem léčivé čistoty. Třeba si pak jeho vnitřní struktury samy vyberou, co potřebuje uzdravit.

Každá květina má ve své povaze příbuznost s něčím potřebným pro nitro člověka. Je zde i racionální vysvětlení. Vždyť rostliny i lidé se utvářeli pod vlivem sedmi základních planet, rostliny jsou však jimi signovány dosud silněji.

Takto nehmotně můžeme druhé napojovat na léčivé účinky rostlin. Působení se pak děje prostřednictvím vyšších struktur na duši druhého, která nasává léčivou povahu té které rostlinky. Síla naší lásky může tyto elementály účinněji vitalizovat. I když účinek nemusí být patrný hned, stejně takto vyslané elementály čekají na pokraji aury druhého, až se něčím ušlechtilým či krásným zjasní a otevře k jejich přijetí. Astrální i éterické tělo příjemce je takto připojeným obsahem dříve či později osvěženo, obohaceno a inspirováno, což vede k doplnění povahové mezery a tím postupně i k hojení choroby.

I květina ve váze si zachovává s mateřskou květinou éterickou pásku, dokud neuschne. Nemusíme proto k našim meditacím vyhledávat jen květiny v přírodě, poslouží i čerstvé řezané.

Pravda, dal by se, tak jak je dnes zvykem, poříditi stručný seznam s názvem květiny a heslovitým popisem, co léčí, k čemu slouží. Ale – sloužilo by to pak k něčemu? Uchopí-li totiž naši snahu po zdraví duševním i tělesným hned chtění nějakého zjednodušeného figlu bez patřičného naladění, vše se tím zmaterializuje a zmechanizuje a tím i zničí. Napadá mne volná asociace s malováním. Můj přítel malíř Václav Švejcar vystavoval na jakémsi esoterickém veletrhu své meditační obrazy. Nejčastější dotazy návštěvníků byly: A na co ten obraz je? Bylo míněno – co má léčit? Že by jen na vnímání krásy? To jim bylo divné. Malíř se ve své poctivosti nepropůjčil pokušení napsat pod každý obraz třeba jediné slovíčko: ledviny, neuróza, cukrovka, nachlazení či cokoliv jiného – a hned by byl mohl zvýšit cenu několikanásobně. Ostatně – nepoctivě vydělané peníze také vedou k nemocem.

Z nevydané knihy: Průvodce zdravím od dětství k dědství (ba ještě dál)